

Szeifert Natália

Örökpanoráma

– részlet a készülő regényből –

Egy délután úgy nézett Évára, mintha leélt volna mellette egy egész, hosszú, eseménytelen életet. Éva nem vágyott karrierre, valószínűleg mégis feljutott valami középvezetői szintre a laborban ötvenéves korára, ő hajtotta a sürgősségi ellátást, amíg bírta, esetleg megint átképezte magát, talán ortopédussá, született egy gyerekük, akit aggódva és egyre fáradtabban terelgettek a felnőtt élet felé, iskoláztatták, szidták, dicsérték, amikor lázas volt priznicelték, nyaranta táborba küldték, egy gyerek, élet kettejükből, az emberi lét felfoghatatlan csodája a mindennapok drapp lakossági csomagolópapírjában, egy emberi lény, akit Éva mindennél és mindenkinél jobban szeretett, talán csak ideig-óráig egy-két szeretőjét szerette jobban, mély és valódi lelki-furdalással, aztán a gyerek elköltözött, és ők magukra maradtak a kórháztól gyalog tíz percre fekvő téglaház második emeletén, kissé nyirkos, de otthonosnak mondható lakásukban, ahol az ember egy idő után már csak a ráncait veszi számba, és várja, hogy eltűnjön, ahogy várja a sok lakásra váró, hogy a hely újra üres legyen, és várja maga a lakás, hogy megint jöjjenek valakik, akik kifestik, kiszellőztetik és megtöltik egy másik élet úgynevezett jobbik felével, a letelepedő, családalapító, beérkezett étellel.

Nézte Évát és szégyellte, hogy ez jutott eszébe. Tudta, hogy mostantól sehogy máshogy nem tudja elgondolni a jövőt. Minden sejtje ebbe az irányba fogja vinni az eseményeket, mostantól nem tudhatja biztosan, hogy nem éppen miatta, emiatt a makacsul beivódó képzelgés miatt alakulnak-e úgy a dolgaik, ahogy alakulnak majd. És mindenbe mindig bele fogja látni ezt a pillanatot, mint afféle jósjelet, amelyre hallgatnia kellett volna, ha nem akarja, hogy így legyen. De ugyan mit jelent hallgatni rá, és mit jelent nem akarni, hogy így legyen? Felrúgni mindent, értelmezhető ok nélkül. Cserben hagyni Évát és tulajdonképpen magát is. Hogyan lehetséges hallgatni egy előérzetre, amiben valószínűleg nem is hisz?

Minden lezajlott, úgy tekint ebben a pillanatban a nőre, mintha a múltba nézne. Olyan ez, mint olykor az idős páciensekkel lenni. Kovalics bácsi a feltárás után, egy évvel ezelőtt. Túlzás lenne műtétnek nevezni, az efféle eseteket szívesen hagyta a szakvizsga előtt állóknak a professzor. Ott fekszik Kovalics Elek a sebészeti őrző ágyán, kilúgozódott test, ő figyel a szív-működését, és látja az asszonyát, aki reggel eljön majd hozzá, ahogy minden reggel, az asszony, akivel harminckilenc éve minden reggel együtt ébrednek nehéz dunna alatt, akivel felneveltek két gyereket, eltemettek kettőt, aki hazavárta Kovalicsot, amikor a világ végén a hazáért a szar is belefagyott a lövészárokból, és biztosra vette, hogy soha nem látják többé egymást, és minden idegszálával kapaszkodott a homályosuló képbe, amelyről ugyanakkor biztosan tudta, hogy még látnia kell, az asszonyt, akivel együtt ragyogtak az esküvőjükön, kevés spórolt pénzükből még fényképet is készítettettek, és az asszony, a lány boldogan feszített a vállkendőben, amelyet az anyja hímmzett neki, az esküvőn, ahová meghívták a részeges nagybátyját, aki végül persze összeveszett az öccsével, az örömapával, de amelyet aztán mégis örökké az életük legszebb napjaként emlegettek, ahogy a gyerekek születését, és ahogy legrosszabbkét halott csecsemőikre gondoltak volna, ha magukban nem temették volna már felismerhetetlenül mélyre és távolra, és látja a konyhájukat, a csőrös kávéfőzőt a platnin, amiből reggelente kifolyik a fekete, hallja, ahogy hálát adnak érte, hiszen nem volt ez mindig így, valódi kávé, valódi kenyér valódi lisztből, és látja, hogy hálával hajtják álomra a fejüket este, mert ők is valódiak, akikben van valódi hála, mi mindenük van, amit soha nem hittek volna, konyha, platni, kávé, dunna, és mellettük a másik lassan fakuló teste. Egy pillanat, ahogy nézi az öregembert, aztán az ügyeletes nővér bemondja a vérnyomást, pulzust, bejegyzi a kórlapra, és ő bólint, egy beteg egy ágyon, a másikon egy másik, és holnap újak jönnek, nem mind öregek, de valódiak, és ő áll fölöttük, és nem igazán hiszi, hogy mindez

már hátravan, inkább olyan, mintha csak most kezdődne el, mintha valakinek a jövőjét nézné, szóval vannak ilyen pillanatok. És van megfordítva is, amikor minden, ami el sem jött még, úgy tűnik, mögöttük van, ahogy azon a délutánon néhány másodperc éppen ilyen. Éva macskaszemre húzott szemceruzás szemhéja alól föltekint, ő csak áll, nézi, és szégyelli magát.

– El kell mennem – mondta. Éva behajtott a rejtvényűjságot, de nem csukta be egészen, ujját a lapok között hagyta, jó, fölnezek, de vissza akarok térni ide.

– Csak le, a Lonc klubba – tette hozzá gyorsan. Éva bólintott.

El kell mennem, visszhangzott a fejében. Soha nem jöhetett volna jobbkor Igor vallomása. Nem is pontos vallomás, inkább csak olyan félrészeg morfondírozásként adta elő. Igor nem volt az a típus, aki úgy kezd magáról beszélni, hogy van egy barátom, aki. Igor mindig egyes szám első személyben szólt, ha róla volt szó, Pali ezt nagyon szerette. Most az egyszer azonban úgy kezdte, hogy van egy barátja. Tulajdonképpen elegáns megoldás volt, mindketten tudhatták, miről van szó, mégsem lett olyan az egész, mint egy gyónás.

Pali természetesen nem azon lepődött meg, hogy viszonyuk van, hanem azon, hogy ő maga milyen gondosan kerülte egészen mostanáig, hogy tudomást vegyen róla. Nem volt se bolond, se együgyű, az események minden pontját be tudta azonosítani, tudta, hogy amíg ő ügyel, mi történik, egészen pontosan tudta, csak nem vette tudomásul. Mintha úgy akarta volna intézni, hogy mindenkinek a lehető legkevesebb kellemetlenséggel járjon. A legkisebb kinnal, minimális hazugsággal. A hazugság mérgező, és ezt a mérget akarta kívül tartani a kapcsolatukon. Nem is Évával, inkább Igorral. Megint szégyen és egy kis értetlenség. Szégyelli és nem egészen érti magát. A legfontosabbnak az tűnt, hogy Igornak ne kelljen hazudnia. Tudta, hogy nem is fog. Nem hazudik, ők nem hazudnak egymásnak, legfeljebb elodáznak ezt-azt, ameddig még nem túl kellemetlen. És éppen így tett, most meséli egyes szám harmadik személyben a történetet. Kínzó percek a kiürült konyakospohár és a barna sörösüveg fölött.

– Szóval, elvonné – zárja végre Igor –, de nem tudja, hogy mondja el a legjobb barátjának.

– Elvonnéd? – Igor bólint. Pali int a pincérnek. – Igyunk rá áldomást. Aztán ne beszéljünk egy-két hétig.

Megitták és aztán nem beszéltek néhány hétig. Meg kellett adni Évának is, ami jár.

A tárgyaláson a beszívott és kifújt nagy levegő közben mindezt ismét végiggondolta, és ahogy már a gondolatokkal lenni szokott, sok minden mást is, ugyanabban a töredék kis időben. A professzort, aki mellett még évtizedekig nem végezhetett volna komolyabb műtétet, akkor sem, ha a keze nem hagyja cserben, Schmidtet, akit gyűlölt, és eszébe jutott a volt évfolyamtársa az urológiáról, akinek az apja vidéki körorvos valahol a hegyekben, és a srác a múlt héten a büfében azt kérdezte, nem ismer-e valakit, aki átvenné a praxist. Egyedülálló lehetőség, nem akármilyen nyugdíjas állás.

Végigcsinálta hát a komédiát, az tartotta benne a lelket, hogy amint kilép a házból, egyenesen a Loncba megy, és leissza magát. Egyetlen hanggal, egyetlen rezdüléssel sem árult el semmit a benne fortyogó dühből, elkeseredettségéből, semmit a kételyekből és csalódottságból. Maximálisan szakmai és lojális volt. A tárgyalás után lement a kartonozóba, és a böhmönagy írógépen megírta a felmondását. Még mielőtt a Loncba indult, visszabaktatott az urológiára, megkeresni a volt évfolyamtársát. Hátha nem ment még nyugdíjba a kedves papa.

Nagy Kata

anyám helye az irodalomban (nem enciklopédikus megközelítésben)

anyámnak az 1996 és 2012 közötti időszakban családi házunk 83 m²-én

a következő helyei voltak:

főzőfülke (12 m²) – keleti tájolású, kilátással a homokozóra és a szárítókötélre

franciaágy (200x180 cm) – apámmal és kisgyermekeivel osztozva – alvófelülete 30 cm

varrósarok (1,5x1,5 m) – egy beépített szekrényben

L alakú ülőgarnitúra kisebbik fele – megosztva apámmal

az ebédlőasztal melletti szék –

csak --- egy --- ugrásnyira

a főzőfülkétől,

a só- és borsszórótól, csontostányértől,

a harmadik fogástól,

még egy késtől, még egy kis csípőstől,

egy kis pohár keserűtől

tükör és vers

elhatároztam, hogy újra írni fogok

írni fogok,

miután vajúdtam,

miután ezek a tolófájások

a harmadik emeletről egészen az alvilágba csavarozták a lángra

kapott medencecsontomat,

írni fogok, miután a harmadikat is megszülttem,

s miután végre visszahozták onnan, ahová az engedélyem nélkül

csak vizsgálgatni elvitték,

írni fogok, miután

megszoptattam, megcsókolgattam, az apjának a karjába adtam

és lemosdottam,

írni fogok azok után, hogy felhelyezték a katéttert

egy rémületesen gömbölyű, kőhideg szobában

miután otthonunkba hazatértem

megfőztem, elmosogattam, elpakoltam az asztalról

írni fogok, miután megfürödtem, megfésülködtem és befontam a hajamat

megtisztítottam, majd
bekrémeztem az arcomat,
s a krémtől csillogó tükörképemnek azt mondtam:
GYERÜNK ANYUKÁM

a második kötetemnek azt a címet adom majd, hogy
ANYASEB
de rögtön kétségek gyötörnek a kötet címe, teste miatt,
mi lesz, ha valaki egy értelmetlen beszélgetésben
ANYASEGG-nek fogja érteni,
és kinevet, vagy még csak ki sem nevet?

mi lesz, ha a kritikusok szerint ezek nem is versek lesznek,
hanem autobiografikus plöntyögések
a Rák-telihold alatt?

sőt, még csak el sem olvassák ezeket a sorokat mert ezek a sorok
nem c

s
i
g
o
ly
á
i

a versgerincnek

nem apró túlévelszavak a metaforaerdőben
fényesre csiszolt kavicsok a sodrásban
gyökerestül kitépott hegyek
sem friss sebre lötytyintett vörös pezsgő

csak búcsú a termékenységtől?

Fekete Vince

Halálgyakorlatok

(Ebéd)

Nagy, súlyos asztalnál ülünk mind, édesanyám, édesapám, a testvéreim. De olyan, mintha egy tükör két átellenes oldalán foglalnánk helyet. Én, innen, látom őket, és magamat is, de a másik, a foncsoros túloldalon ők engem nem láthatnak. Egyik legutolsó alkalom ez, amikor még együtt, egy asztalnál ült a család. Mert később a rák, a kópor, ez, az, amaz, nem is mesélem. Némán, hangtalanul diskurálnak egymással, és mindannyian még egészen fiatalok. Ünnepi társaság, fehér ingben, sötét nadrágban, a fiúkon még valami furcsa, színes nyakkendő is van. Valakik kintről behordják az ételeket, nem látom jól, mert moccanatlan ülnek, senki fel nem áll, ki nem megy, az ételek viszont, hogy, hogy nem, mindig újra és újra cserélődnek. Nagy tányérok, ízletes, változatos fogások, kimért, finom, kísérteties mozdulatok. Nem tudom, miért, de hirtelen meg szeretném szólítani, meg szeretném simogatni valamennyiüket. Olyan rég nem voltatok itt, de jó, hogy most igen! Milyen jó, hogy jöttetek, édesapám, édesanyám, Pistu, Béla! Akkor látom csak, hogy körülöttük, mint egy óriási üveghenger, valami van. Mintha csak egy hatalmas befőttesüvegben ülnének mindannyian. Az üveg oldalán meg-megcsillanó parányi fénytörések jelzik csupán feljűk nyújtott kezem, és a szemem, a szemem apró rezdüléseit.

(Homály)

Hány évtizede már? Tele a szoba feketébe öltözött asszonyokkal; kisírt, vörös szemekkel némelyikük, és mind ott sürgölődnek körülötte, aki egy széken ül, a középső szobában; pohár vízért szalad az egyik, a másik nyugtatókért lohol, a harmadik a homlokát borogatja, a negyedik az első házban fekvő, okkal!, baljóslatú dolgot sejtő öregasszony mellett tesz-vesz némán. Soha nem mozdult olyan nehezen, olyan súlyosan még az az ajtó, pedig könnyű volt, könnyen nyíló, mégis úgy kellett nekifeszülnie kívülről, mintha egy pánccélterembe akart volna bejutni. Látja magát az ájulás határán, elől, a házban pedig az anyósát, akinek kérdéseire most épp nem felelnek, csak jönnek-mennek körülötte, mint a sírban. Látja a

kövezetet, a csempéket azon a helyen, ahonnan nemrég jött, tkp. hozták, ahogy a valószerűtlenül sima és makulátlan felületek szórják a hideg fényt. Hátról súlyos, mocskosszürke betonasztalon, tetőtől talpig letakarva, elfedve, ott van ő. Ott van a teste. A lepel teljesen eltakarja, csak a dudorodásokból, hegyekből, völgyekből, kiemelkedésekből lehet következtetni, hogy fej, láb, has, a kezek. Látja magát, ahogy hátrahanyatlik. Látja, hogy a fejet mintha külön fektették volna a rideg asztalra. Tudja, hogy ma délután, és tudja: hogy a vonat. Csak sehogy sem akar összeállni fejében a kép. És az ajka merő, vérző seb már, arcbőre tele borsónyi, szítás bevérvésekkal. Haja csapzott és nyirkos, szeme dermesztően hideg és riadt. Benne a felfoghatatlan rettenettel. És képtelen uralkodni mozdulatain. A teste groteszkül, hevesen rángatózik.

A. TÓTH SÁNDOR: Az Ó-kollégium udvara – Pápa, 1932

Csobánka Zsuzsa Emese

Légszomj délután

Addig mentünk, ahol megfordul a folyó.
Az idegen a hidat kereste,
arcába nézve csak tompa fényét láttam.
Mozdulatlanságát a víz törte meg,
ahogy mordult alattam a föld,
elmerült a test árnyékában.

A madár, aki megszólított,
szélesre tárta a szárnyát.
Nézd, ez itt a teremtett világ,
talpaddal rugaszkodj el a földtől.
Benned lel otthonra, ami odafönt vár,
fogadd be az élőket és a holtakat is.

Hátrálni kezdtem, volt már annyi halál.
Súlytalan romok a semmi színével mérten,
bennem és körülöttem is, hát még előttem.
Nehéz áramlat jött a bolyongó lélek felől.
Tünékeny formáját néztem, tátongó torkát a mélynek –
melyik isten vagy, te, aki a rendet csúfolod éppen?

Odébb vánszorogtam, a nap lebukott.
Egy fa göcsörtös gyökerén pihent meg a szárnya.
Néztem, ahogy újra pihetollakkal ékesít fel,
és elhomályosítja a víztükröt,
mielőtt átszakítja a gátat. Hagytam, legyen így.
Krétapor pernyéje szállt a fejem felett.

Az út végén, ahol a folyó a szigetet karolja,
két kerékpár hagyott nyomot a fűben.
Mint egymás felé fordított tükrök,
rajtuk a fény támaszként merengett rendületlen.
Vajon miféle erők forgatják a hidakat?
És aki áthalad, a pilléreket miért felejt el?

A néma hamu álmában koporsókat tört fel,
egy nőt láttam az egyikben forgolódni.
Körülötte mindenhol letört gallyak, ágak,
éjfélkor roppant meg a tojásforma átok.
A szétnyílt törzs végre kész lett befogadni,
amire vétetett. Méhében hordani ki a világot.

Spirál

Aki közeledik, olykor messzire téved.
Visszatérni ahhoz, ami a tiéd,
tudás, nem ígéret,
mert a haladás szívében kerengők laknak,
és ami megfogán,
ciklusok rendjét szalagozza fel.
Lobogó színeket jársz be az erdőben,
megannyi évszakra mért létidőd éled
a távolság biztonságában.

Haladj mindentől messze,
így kerülsz a szívhez közel.
Oltárra emeled, nyíló égben pontod.
Nézed az izzadt bőrt, az anyajegyet,
a megöszült szálakat, a májfoltot.
Nézed az embert, az elmúlás formáit,
a kar, a láb, a nyak
kacsaringó árvaságát.
És csillagrendszert látsz,
fénycsóvát a homlok felett,
valami többet, teljesebbet, fényesebbet,
mint mi érzékszervvel felfogható.

Aztán rájössz, a szépség megengedés,
televényes vaksötét minden más,
emberi hiábavalóság az égbolt alatt.
Tapogatóztál már eleget álmodban,
döntesz, hogy lépsz, vagy megállsz.
A választásod szabad,
így nincs, aki kétségbe vonja benned.
Ennél többet nem tud kitalálni senki emberfia:
élsz, lélegzel,
sétáidban, táncodban gyönyörködnek a fák.

Nem irigyek, csak nézik.
Benned indulnak meg veled és érted,
miközben melléd állnak,
és nem mozdulnak onnan.
Tanúd az ég, a föld,
a benned lombosodó erdő,
tanúd a lét, a tágasság.

Az emberforma lélek a káprázatban
szereti elfelejteni a feltámadást.
Pedig létezik.

Pedig minden élet egy-egy ajtó,
mely a nyílásban és a záródásban tér meg.
Mint a tobozban rejlő mag,
hullása gyógyír, a létezés bizonyítéka.

Kaján Anna

Az utolsó bögre

Reggel összetörtem az utolsó bögrét, amit tőled kaptam. A pöttyöset. Óvatosan szedegettem a cserepeket, nem akartam, hogy megvágjanak. Fájtál már eleget. Az apró darabkákból kis tornyot építettem, úgy vittem a kukához. Kidobtam az összeset. Kidobtalak vele téged is.

Nem mintha annyit gondoltam volna rád. Egészen megfakultál, mint a szülinapi pólómon a minta a mosástól. Szépnek már nem nevezhető, de pont annyira látszik, hogy zavarjon. Ez maradt belőled is, kikopott motivációs idézet az emlékeim között.

Facebookon már régen kikövettelek. Törölni, azt nem, annál felnőttebb vagyok, elbírom a látványod az ismerőseim között. Nem fáj. És ha ezt sokat mondogatom, akkor talán tényleg nem is fog. Csak magamban dühöngök, amiért elvetted tőlem visszamenőleg az egészset. Szépen lassan, mint ahogy én szedegettem össze a bögre cserepeit. Elvetted az első csókot, az első éjszakát, az összes nyálasan sztereotipikus „első”-t, ami nekem mind te voltál. Elvetted, ami számított, lekapartad róla a márkajelzést, és megmutattad, hogy ennyi az egész: bővli.

Napközben szellemeket kergettem. Mintha a bögre cserepei közé lettek volna zárva eddig, és most a töréssel kiszabadultak. *Jászai*. A kis cukrászda, ahol eleted előlem az utolsó szelet Eszterházy-tortát. Kóstolót sem adtál, azt mondtad, nem akarsz ilyen hamar elkényeztetni. *Blaha*. Itt törtük össze azt az esernyőt, kitepte a kezemből a szél, neked is csak pár méterrel később sikerült elkapnod. *Astoria*. A kocsmá, ahova a barátaiddal jártatok, és én sose mehettem veled. Azt mondtad, nem tudnád elengedni magad, ha folyton rám kéne vigyáznod. *Kálvin*. Itt vesztünk össze először úgy igazán. *Fővám*. Ahol mindig néztük a Dunát meg az elúszó hajókat. A villamos félbeszakított minden második mondatot, valahogy mégis az lett a mi helyünk.

Már nem maradt semmin, ami tőled származott: a reggeli bögre nem csak a bögrék közt volt az utolsó. Üresnek tűnt a lakás, pedig semmi más nem hiányzott. Teli polcokkal és zsúfolt fiókokkal néztem farkasszemet. Nem hiányzott semmi. Te tűntél el.

Reggel összetörtem az utolsó bögrét, amit tőled kaptam. Újra szabad lettem.

Finta Éva
Spirálmozgásban

benne vagyok a jövőben
úton újra megint
szaladoznak az árnyékok körülöttem
és nincs térképem az érkező terepről
a terek időképletet kaptak
pillanatról pillanatra alakulnak
az eltűnésben csak egy látvány hologramja vetül mögém
előttem egy spirális galaxis mintázata
ahogy utazom belső világom mennyezet nélküli terében
szárnyak nélkül emelkedve kertem házam fölé
világom következő szintjének idejébe terébe
a fizika minden cáfolatába
a szétvált dolgok találkozáspontjához
ahol majd magamra ismerek
megújultan
talán ismeretlen tekintetek tükrében
tenyeremben az öröm megőrzött kincsével
mert adni kapni is tudtam tudok
és tanulom az elfogadást
mint újszülött a beszédet a járását
a hozzánk koppanó tárgyak ismeretét
a velünk összekoccanó világok képét

2021. II. 28.

Hangos

Hangos az ördög, rettentően hangos!
Belekiabál Bachba, a *Miatyánkba*,
az *Üdvözlégy Máriába*, a *malasztal teljesbe*,
hangos az ördög, rettentően hangos.

Már nemcsak kilóg, tehát a lóláb,
már dübörög patája az életünk grádicsain,
beleordít a tudatalattinkba is, nemcsak a fülünkbe,
belehipnotizálja szánkba a sültet.

És nemcsak a galamb pirított kis húsát,
de házat, kanapét, utazást, körömgombakenőcsöt,
pirulákat és utazásokat, tengerpartot és luxust, ringatót,
és mutatja az utat új templomunk, oltárunk bejáratához,

melyben a pénz ül a trónon, a homlokzaton bankó a felirat,
és hiába költöznénk a Cseresznyefa utca legszerényebb házába,
a legszebb villát kecsegteti elénk, ami egyszer,
egy távoli jövőben majd miénk lehetne –

és minden: a tó, a folyó, a völgyek, a hölgyek,
a férfiak és a szaladgáló kis aprónépek a játszótéren,
karnyújtásnyira a kikalkulált Éden,
és nyomtatják, vetítik, postázzák hozzá a meghívókat.

2021. 07. 14.

cia- és agyi aktivitást növelő kezeléseken, a külső- és belső tartás kifejlesztésén, a saját testünkben rejlő örömforrások és az érintés gyógyító erejének felfedezésén, az élethosszig tartó tanuláson, a markánsan eltérő kultúrák megismerésén, azok elfogadásán, a szegregáció leküzdésén, az inklúzió és a sokszínűség láthatóvá tételén, a negatív gondolatok elengedésén, a kifogástalan erkölcsi bizonyítványon, a jótékonykodáson, az önátadáson, az önreprodukción és az önfeláldozáson, a csakranyitáson, az előző élet táboron, az auratisztításon, a gyomorgyúrún, a ráncfelvarráson, az írisz diagnosztikán és a testrészeket nagyobbító vagy kisebbítő műtéteken, az állagmegőrző beavatkozásokon, a környezetvédelmen és a megújuló energiaforrások használatára való áttéréseken, lábnyomunk elzöldülésén, intuíciónk feltérképezésén, a belső erőnk, legbelsőbb valónk, sors- és életfeladatunk megtalálásán, a bennünk lakozó gyermek felszínre hozatalán, a spirituális ébredésen, a transzcendensbe vetett hiten, az egymásra épülő elvonulásokon és a lelki gyakorlatokon, a halál átmenetiségén és a reinkarnáció lehetőségén, láthatjuk, hogy ezt az életet bizony még senki nem élte túl.

Lélekvándorlás

A múltkor is áthajolt a kerítésen a szomszéd és javasolta, hogy térjek jó útra, mert ha rosszat teszek, az tuti visszaüt, mivel ez a karma, bár biztos rosszul tud valamit, mert nálunk csak kamra van, de nem szóltam neki, hogy nincs igaza, mert aztán mondott valamit a lélekvándorlásról, és hát az viszont tényleg van. Minden reggel 8:30-kor indul, amikor kinyit a Kappan a sarkon, mondjuk komplett idióta, aki ilyen nevet ad egy talponállónak, hétfégenként meg 16:30-kor, elvégre az embernek aludnia is kell valamikor. A Sanyi szokott az első lenni, gondolnád, mert ő a pultos, de nem, csak amíg volt állása, pék volt és hozzászokott a hajnali keléshez. Legalábbis mindig ezt válaszolja, ha valaki megkérdezi, mégis miért, miközben mi tudjuk, hogy igazából pornózik: a számítógépnél ül és továbbítja a kívánságokat a kamera előtt teljesítő lányoknak, vagy hölgyeknek, ahogy ő hívja őket, ennél fogva éjjel él és nappal alszik, tehát a műszakot zárja a Kappanban, vagyis hogy épp azt nyitja a Robival, akié a Kappan, talán őt kéne megkérdezni, miért is ez a neve. Robi úgy véli, a Kappan egy bisztró, mert lehet ott enni is kapni, például ropit meg sós mogyorót, ami tök jól jön, ha nem akarsz elázni, de hát az se normális, aki azért megy a Kappanba, mert távol áll tőle a berúgás gondolata. Ez afféle íratlan szabály. Olyan, ami apáról fiúra száll: ezen a világon mindennek megvan a maga oka és rendeltetése, és a Kappané pont az, hogy ott egy pötttyet szétcsúszszál, de tényleg csak egy icipicit. Zaki is jól tudja ezt, általában ő a harmadik Robi meg Sanyi után. Ő a postás a kerületben. Gyorsan szétdobja a leveleket és már pattintja is ki a kempingbicikli támaszát a Kappan előtt. Zaki persze nem azért Zaki, mert mondjuk Zakariás a neve, hanem mert annyit zakózik a cangával, hogy nem is kell lelakatolnia, mert annyira lestrapált már az a bringa, hogy nem kell az az indiánoknak sem. Zakit egyszer leütötték és megpróbálták elvenni tőle a táskáját, hátha van benne valami jóféle nyugdij vagy zsíros Erzsébet utalvány, de csak néhány csekk volt meg nemzetikonzultációs Tisztelt Honfitársam és azóta inkább békén hagyják. A legtöbbet velük iszom. Sanyival inkább feleseznék, neki végül is jól fizet a munkája, Zakival meg egymás után dobjuk be a söröket; egy zöldet és egy barnát, ha nem működik a csap, utána meg újfent egy zöld üvegeset, hogy meglegyen a sorminta, és nem hazudok, már van úgy, hogy dél körül azt érzem, én már nem is én vagyok, hanem a Zaki vagy a Sanyi, amivel nincs is semmi baj, mer' a csajokat szeretem és postásként is lát az ember ezt-azt, hogy mondjuk pongyolában nyitnak ajtót vagy egy pöttöm bugyiban, egy kicsike tangában, ami még akkor is beindítja a fantáziád, ha az illető férfi. Egyszer volt csak pocsek lélekvándorolni, akkor viszont állatira. Rákoskeresztúrról jött valami Rezső, mert azt mondta, megy az anyjához a temetőbe, visz neki virágot, noha nincs még halottak napja sem, és miért ne nézett volna be hozzánk, hiszen útba estünk, az anyja pedig nem siet, már nincs hová, biztosan megvárja ott, ahol van. Rezső nem kertelt; kivágta a jattal együtt, hogy neki a foglalkozása az, hogy alkoholistá, és úgy közölte mindezt, mintha száz éves lenne, holott nem volt több negyvennél, közben meg tényleg száznak nézett ki, plusz-mínusz kettő. Mellesleg hat lánya van, tette hozzá, és ez az ő szerencséje, mert ha egyetlenegy fia is lenne, az utánamenne a kocsmába, akár hozzánk is, a Kappanba, és arcon köpné, az hét szentség, amit meg is értene, mert egy ilyen alak többet nem is érdemel. Így mondta, pont így. Egy ilyen alak. Na, ezután volt az, hogy aznap gyűlöltem hazamenni Rezsőként.

Bene Adrián

öreg

két egymás utáni évben
tele az öreg körtefa ritka
talán a vesztét érzi terem
nem pihen hullik
szedni kell szelni
a hordókban forr a cefre
pedig nem is issza már a pálinkát
túladd mindenem ami felesleges
ne legyen kísértés
kocsin békán csörlőn spanifereken
egy éve még dolgozott
gyanús volt hogy vékonyodik a karja
aztán műteni kellett a szívét
vissza kellett vegyen
csak orvosilag egy pohár vörösbort
este
sose félt pedig
most sokat gondolkodik
megunja a könyvet
ül néz túl
lassan megy az idő
panaszodik
ez tehát a mulandóság

bőrönd

Safa'a 1980-ban került ösztöndíjjal Romániába
Irakból jött ahol sokkal jobb volt az életszínvonal
viszont ekkorra talán már kitört a háború
aminek van némi köze az Al-Hassani család továbbtanulási döntéseihez
Kolozsváron jó volt arab egyetemistának lenni
pénze volt lemezeket vásárolt és levette a lábukról a román lányokat
nyelvtanulásnak sem rossz megoldás
megjelölte sorszámozta őket
erős honvágya volt
harmadik lemeze a Savoytól az Anotimpuri
az IRAQ.3 öntapadós szalag ragyog zöld-fehéren a szürke Electrecord címkén
arab és latin betűkkel a név és az otthon Basrah Irak a borítón
Victor Socaciu Câruița cu flori című lemezén
1983-ban már mérnöki bélyegző Eng. Safa'a Al-Hassani
aztán összekerült egy magyar nővel
Magyarországra költöztek amikor romlott a helyzet
gyarapodott a lemezgyűjtemény Szűcs Judit Neoton Famíliá
aztán véget értek a boldog évek

megszűnt a nehézipar Safa'a pénzváltó lett
halála bekerült a bűnügyi hírekbe
a lemezek a panelház tárolójába
egy jugó nyomású Queen volt a legértékesebb
háromezret adott érte valaki a megtalálónak
mi lett volna ha egyetemi docens lesz
boldogan élne
csak a költözéskor elhagyott bőrönd hiányozna neki
tele zenével fiatalsággal
Tudor Gheorghe
Mihai Costantinescu
Theodor Munteanu
messze
messze Bászra

motorosgéza

6750 ft volt az új simson ára
sajnos el kellett adni
a bukó megvan csilivil
a szekrényben eltéve
lesz még nekem
olyan hangja volt mint a stihlnek
nálam az is rendbe van tartva
29 éves de patyolat
egy rántásra indul
a lemezejátszóval most valami gond
van ott az utcában egy műszerész
precíz nem iszik nem dohányzik
volt tegnap a családsegítő
patika rend van meg lehet nézni
hozott egy kenyeret de olyan volt
hogy elgörbítette a kést ugye
szépen lesarlóztam az udvarban
kiszellőztettem főztem egy kis
paprikáskrumplit hét szem két napra
most nincs kajázás a büfésonon
nem jött meg a segély
se kávé pedig az nekem
létszükséglet megszoktam
egy-két hónapig nem fogok tudni
jönni a vásárba
nem lesz bérletre
drága
megveszem a gyógyszert meg
a tartozásokat elrendezem
a rallyra se tudok bányásznapon se
elvoltam otthon a ház körül
nekem ahány motorom volt
mind meg lehetett nézni

indultam minden versenyen a homokbányában
volt bennem bátorság
meg tudás is kell
egyszer a rádióban is voltam
egyszer
utána vasason a kocsmában ingyen
ittam egész hónapban itattak a bányászok
csak egyszer tudnék elhelyezkedni
58-as vagyok
itt van a kezemen
félretenni egy kis pénzt motorra
nem baj ha akármilyen
szépen rendbe raknám
tennék rá yamaha karbit
egy simson elég az jobb mint
ezek a robogók ha egyszer elromlik
ki lehet dobni
szoktam ám motorokkal álmodni
ahogy beindítom jönnek azok a szép hangok
az a boldogság
kérem szépen
az az egy hiányzik

A. TÓTH SÁNDOR: Ácsok a kispáston – Rimaszombat, 1925

Petrence Sándor

Íhes szalonna

Eccer csak, mi közben
mívejjem a tályat,
jó filozófijás
gondolatom támatt!

Mi vón ha a repce
tekéntene reám,
embernek-e láttna?
Fílek hogy: de nem ám!

S ha az íg vón alul,
tudnák-e repúni?
A patak ki fojna?
S szík fog ralytam ülni?

Ís ha az íletünk
vígín kezdúдне el,
s a bába meg palykos
kis nyugdíjjast nevel?

Mi lenne ha minden
meg-fordítva vóna,
s Íngöm sütögettne
az íhes' szalonna?!

Oszt mi van, ha minden
fordítottva van tίνyleg,
s megint meg-fordítottva
tenmagába tír meg?! ...

Vagy csak minden dolog
pont az ami, oszt kíz...
– míg eszt kifundátam,
el fogyott a koszt píz.

Farkas Arnold Levente

a tévedés

igazság, pócsmegyer, huszonegy
január tizenhárom, szerda,
egy elrejtetlen hangalakra
gondol a helytartó, amihez
bizonytalan jelentés tapad,
kezet mos a köves udvaron,
amit héberül is neveznek
valahogy, végül pedig a szó
megadja magát az írásnak

zaklatás, szigetmonostor,
huszonegy január tizenhárom,
szerda, az eltévedt tévedés
nem jegyzi meg a létezést,
ez a vers is csak arra
szolgál, hogy eltakarja
a valóságot, a mondhatatlan
mondhatót, bűn volna
ez a számodra való
hallgatás, ezért a hallgatás

töredék, pócsmegyer, huszonegy
január tizenkettő, kedd, ha
nincsenek szavak, szavak nélkül
a szavak hiánya vak, talán
a tévedés történetét kert
rejtí majd, a néma kert neve,
levedlett kígyóbőr illata
a hallgatás, de türelmetlen,
mint tavasszal a levélhullás

Frideczky Katalin

Ez így gömbölyű

Balázs késve érkezett a hajóra, ahol éppen Judit születésnap meglepetésbulija zajlott. A vendégek már átestek az ajándékozási ceremónián, a pezsgős koccintásokon, és most kisebb csoportokra szakadva üldögélnek, beszélgetnek, falatoznak. Halk szalonzene szól. A hajó egyelőre a kikötőben vesztegel. Csak sötétedéskor fog elindulni, amikor a kivilágított város teljes pompájában felragyog. A fiú tekintetével az apját keresi. Mikor felfedezi, odaint neki és elindul felé. Géza egy négytagú társasággal ül egy asztalnál, cigiznek, söröznek. Balázs leül közéjük. – Anya? – Otthon maradt, fáj a feje. Túl sok beszélőnivalójuk nem akad ezután. Balázs feláll, hogy megkeresse az ünnepeltet és átadja neki az ajándékát. Egy képet hozott, amit ő festett. Balázs idén végez a Képzőművészeten. 24 éves, nyúlánk, sápadt, ideges fiú. Már nem lakik a szüleiével. Elköltözött hazulról. Nem bírta az otthoni áporodott levegőt. A szülei, mint a zombik, évek óta csak némán kerülgetik egymást. Balázs a saját neméhez vonzódik. Kamasz kora óta tudja. Sosem próbálta elnyomni magában. Nem tüntet vele, de nem is titkolja. Döntött és vállalja. A barátjával bérelnek közös lakást. Ő is, akár az egész család, jó barátságban van az apja első feleségével, Judittal, aki éppen ma töltötte be a hatvanadikat. Szép, kerek évforduló. Vagy, ahogy Judit mondaná, *gömbölyű*. Amilyen ő maga is. Judit vérbő, harsány, kortalan teremtés. Abból a hatvanból tízet bízvást letagadhatna. Vannak szépen öregedő nők. Judit is közülük való. Fiatalkorukban rövid ideig házasságok voltak Gézával. Mint tűz és víz. Géza visszafogott, csendes, melankolikus figura, Judit nyughatatlan, mohó hedonista. Hál' istennek sikerült időben elválniuk, és Judit azóta is boldog házasságban él Géza legjobb barátjával, akit ő maga mutatott be neki. Géza is újránősült később, onnan vannak a gyerekek. Balázs a legidősebb, de van két lány is. Azok most nincsenek itt. Az egyik külföldön tanul, a másik éppen kisbabát dajkál. Az első adandó alkalommal elmenekültek a szülői ház nyomasztó légköréből. Géza második felesége pár évvel idősebb Gézánál. Józan, dolgozó, kemény asszony, aki hajdani hamvát elvesztve ma már csak a kötelességének él. Vannak férfiak, akik egész életükben szívélyes viszonyt ápolnak elvált feleségükkel és azon fáradoznak, hogy új családjukkal is összehozzák őket. Nyilván szeretnék egyben tartani a *háremet*. Géza családja és Juditék gyakran összejárnak, közös programokat szerveznek, megülik egymás ünnepeit. Mindenki mindenkivel jóban van, a felnőttek is, a gyerekek is. Ez így gömbölyű.

Egy nő áll magányosan a hajó orrában és a vizet bámulja. Nem fiatal már, de az alkonyi fényben kirajzolódó sziluettje vonzza a szemet. A hajóhoz öltözött. Matrózcsíkos trikó feszül formás mellére, feszes halásznadrágja kiadja izmos vádlóját. Úgy áll ott, mint egy fából faragott sellő a viking vitorlásokon. Mereven kifeszíti magát a víz fölé, csak egy kötélbe kapaszkodik. Senki nem szól rá, nem háborgatják. Egyedül akar lenni. Nem igazán érzi jól magát itt. Csak Géza kedvéért jött. Géza azt képzelte, hogy ő és Judit, az *egyeske*, azonnal jó barátnők lesznek. – Nem hinném – mondta Éva, és folyton kibúvókat keresett a találkozás előtt. Érezte, hogy soha nem tudna jóban lenni Géza exével. Mindre féltékeny volt. Judittal idővel megbékélt, de a jelenlegi feleséget, a *ketteskét*, még egyszer sem látta. Nem is akarja. Nem kíváncsi rá. Géza gyerekeivel azonban többször találkozott már. A fiú és a kisebbik lány kifejezetten ellenséges vele, de a nagyobbikkal kölcsönösen szimpatizáltak. Géza néha nagy túrákat szervez, melyben több barát és családtag is részt vesz. A természetjárás ártatlan közeg, turista bárki lehet. Nyilvános hely, ahol Éva is elvegyülhet. Ott találkozott a gyerekekkel. Az anyjuk soha nem jött el. Rendszerint fejfájásra hivatkozva kimentette magát. Géza dugdossa Évát, egyedül a volt feleségéhez, Juditékhoz viszi el néha. Ők pártolják a kapcsolatukat. Évának drukkolnak. Éva szenved ettől a sok feleségtől, *egyeske, ketteske...* Mikor látja be Géza végre, hogy mindegyik tévedés volt? Három a magyar igazság! Éva akar a *hármaska* lenni. De Géza, bár évek óta tart már a viszonyuk, még egyszer sem szánta rá magát, hogy tiszta vizet öntsön a pohárba. A hajó lassan eltávolodik a parttól. A színes lampionfűzér tükörképe megtörve locspocsol a hullámzó vízen. A motor egyenletesen dohog, gépolaj szaga

terjeng. Hangos tánczene szól. A táncparkett már feketélik a pároktól. Géza felkéri az időközben előkerült Évát. A nő nem emlékszik, vajon táncoltak-e együtt valaha is. Nem feltételezte a férfiről, hogy egyáltalán tud táncolni, de Géza meglepően jól mozog, és őt is határozottan vezeti. Éva átadja magát a tánc örömeinek, lassan oldódik benne a görcs. A lassú számok alatt odaadóan simul Gézához. Boldog és nyugodt. Jó helyen vannak. Biztonságban érzi magát. Bárcsak mindig így maradna! Lehunyja a szemét, homlokát a férfi vállgödrébe fúrja. Mélyeket szippant a férfi illatából. Mikor felpillant, szerelemtől párás szeme Balázs tekintetével találkozik. A fiú már egy ideje figyelni őket. Nem mosolyog. Egyik cigiről a másikra gyújt, keze remeg a fojtott feszültségtől. Mit keres itt ez a nő? Hogy van pofája idejönni, mikor az anyámnak kéne itt lennie? Egyáltalán, miféle szemérmetlen, nyílt provokáció ez? Balázs alig várja, hogy befejezzék a táncot. Odalép Évához és félrevonja.

- *Éva, én valamit nem értek. Hogyhogy te itt?*
- *Apád hívott. Juditnak születésnapja van.*
- *Ez egy családi ünnep! Te nem tartozol a családhoz. Anyámnak volna itt a helye.*
- *Apád nyilván velem akar lenni.*
- *Eleget vagytok ti együtt máshol. Azt hiszed, nem tudom, mi van köztetek?*
- *Nem tudom, van-e közöd hozzá, de közlöm veled, hogy anyukád még sehol sem volt, mi már ismer-tük egymást apáddal. Csak aztán elsodort az élet bennünket egymástól.*
- *Föl nem foghatom, hogy bírod ezt csinálni?*
- *Én szabad ember vagyok.*
- *Szabad? Egy nős ember szeretőjének lenni szabadság? Hiszen az rabság! Megalázó! Téged nem zavar, hogy innen is haza fog menni? Miért nem veszed rá, hogy váljon el, ha annyira szeret téged?*
- *Ez nem az én dolgom. Az ő döntését neki kell meghoznia. Elnézést, de nem hiszem, hogy ezt a kér-dést veled kéne megvitatnom, fejezzük be ezt a beszélgetést!*

Géza ezalatt újabb sört rendel, és visszaül a barátai közé. Fél szemmel látja, hogy Balázs és Éva a korlátnak támaszkodva élénken gesztikulál. – Nem baj, szokják csak egymást! – gondolja. – Nélkülem is tisztázódik a helyzet. Majd ők elintézik! Nem hiányzom én oda! – Néha fél szemmel odapislant, karját összefonja enyhén gömbölyödő pocakján, s magában elégedetten nyugtázza, hogy azok ketten ott, helyette is megvívják a maguk harcát.

Kakuk Tamás

Zsilip a gyermekkori tájban

(Tarkovszkij-ismétlések)

a mélység vonzásában a fából ácsolt
zsilip gerendáján egyensúlyoztak,
botcsinálta kötél táncosok a szürkén
habzó víz felett, a kertek alján rozoga
kerítések védték az almafák korpuszait,
a tüzek Káin-füstje nem szállt az égbe,
rideg alkony ereszkedett rájuk, nem
számoltak a veszteséggel, csak futottak,
hátrahagyni az elátkozott Édent

patakba dőlt a platánfák árnyéka,
a mederben az emlékezés kövei,
amiből a folyónál menhírt építettek
a parti homokba, lesték a lomha
uszályok kicsapó hullámait, ahogy
elragadják ifjúságuk síremlékét,
a Nap vigasztaló sugarában
bizakodtak, fényévek távolában
nem őket várják a holt galaxisok

ezek a napok szédülések, elsuhanó
sirályok fehér teste az ige, emberek ülnek
a szélvédett teraszokon, arcuk erről a
bolygóról való, az alvó vadkacsákat
nézik, nem veszik észre az ijedt őzeket

Kimondatlan szavak

(Ferlinghetti-futamok)

vállig érő hajjal járták az utcákat,
lesték a sietős lányokat, kérték
őket, hogy várjanak a városi parkban,
egész éjszaka a kényelmetlen padokon
szédültek, gyémánttengelyén forgott
velük a világ, aztán egyes szám negyedik
személyben rájuk virradt, kimondatlan
szavakkal a némán didergő hajnal

Heiter Tamás

Ünnep

Most meglesz, érzem, mert most mindenki velem van, segítenek nekem, megbeszéltük. Kimegyünk és nekem újra lesz telefonom, ebben biztos vagyok.

Épphogy besötétedik máris átugrunk a kerítésen, és amikor visszanézek, még látom, hogy hadonászik az ablakból az a nő, a nevét se tudom, de nem is érdekel, nekem most egy telefon kell. Essen ki az ablakon, vigyázott volna, hogy ne lopják el a telefonomat, az a dolga, hogy vigyázzon, nem vigyázott, az ő hibája. Ne integessen nekem senki. Ki is engedhetett volna minket telefonért, de nem engedett. Bár úgyse mondtuk volna el, hogy miért megyünk.

A főúton túl már nem is futunk, úgy sétálunk, mint itt bárki más az utcán, akit nem akadályoznak meg abban, hogy azt csináljon, amit csak akar. Minket meg mindig szívatnak. De utálok ezt.

Otthon se csinálhattam azt, amit szeretek. Szerettem cigarettázni, azt se lehetett, meg papírzsebkendőket felgyújtani. Az nagyon szép volt, ahogy a papírzsebkendő füstölt, sejtelmesen izzott, amikor már nem lángolt, mint egy igazi ördög, olyan volt. Egy ördög, akinek izzik a teste és füstöl. Anyám ordított velem és felpofozott, amikor a tengerimalacot beletettem egy nagy üvegbe, abba, amibe nyáron a kovászos uborkát szokta érlelni és én nem uborkát raktam bele, hanem teleraktam az üveget papírzsebkendővel a malac mellé és meggyújtottam. Nagyon jó volt, de az anyám megvert érte. Pedig, hogy égett a zsepi a malaccal együtt. Füst volt ugyan a konyhában, de vigyáztam, hogy ne legyen belőle baj.

Az egészet a mosogatóban csináltam, akármikor el tudtam volna oltani a tüzet, ha kell, de nem akartam. A dunsztosüveg az valósággal szétrobbant a lángoktól, én persze nem ijedtem meg, a malac se szökött ki. Nagyon nagy lánggal égett az egész mosogató ott a konyhában. Gondoltam nem baj, ha eltörött az üveg, mert szépen égett az a pár zsebkendő is, így legalább egy egész százas csomag zsebkendőt tudtam még beledobálni a mosogatóba, egyiket a másik után, hogy életben tartsam a tüzet. Én feleltem érte. A malac tisztára olyan volt, mint az a lángoló medve abból a tűzoltós filmből. Nagyon szép volt.

Anyám nem értette meg, hiába magyaráztam neki. Pedig semmi veszély sem volt, óvatos voltam, nem vagyok én hülye, a kétéves öcsém ott aludt a másik szobában, én vigyáztam rá. Persze anyám kihívta a rendőrséget meg a tűzoltókat, hiába hazudta, hogy nem ő volt, hanem a felső szomszéd, tudom, hogy ő csinálta. Azért, mert nem szeret és meg akart tőlem szabadulni, most már tudom. Ezért is adott be ide az otthonba, azt mondta, hogy egy kis időre, persze ez nem igaz, mert már eltelt kis idő, majdnem egy év. És most még telefonálni se tudok neki, mert ezek itt, hagyták, hogy ellopják a telefonomat.

Lemegyünk a sétányra, sok ember kevereg ott. Miért nem szabad akkor nekünk is ott lenni. Vannak rendőrök is, ott áll a rendőrautó a bejárat mellett. Jegyet se kell venni, csak bemenni, szól a zene, nagy tűzijáték lesz majd itt éjfélkor.

Várom a tűzijátékot, szeretem a tüzet nézni. Hegesztő akarok lenni, mert a hegesztő dolgozhat a lánggal, és az anyja nem szólhat rá, hogy ne játsszon a tűzzel.

Ott álldogál egy hajléktalan a pult mellett és cigarettázik. Mi is rágyújtunk, amikor az Alex szól, hogy szerezzünk egy kis piát, bort, mi is igyunk valamit.

Mondom, hogy jól van, szerezzünk, de nekem csak annyi pénzem van, hogy cigit tudjak venni. Az Alex kiröhög engem, egyszer még leverem ezért, azt mondja, tud egy helyet, ahol van pia meg minden.

Menjünk oda, mondja.

Én is megyek velük. Átvágunk a tömegen és gyorsan a plázs végéig érünk, és ott balra megyünk tovább. Már nincs senki, aki látna minket.

Az Alex akkor előhúzza a zsebéből a gázt, olyat, amivel az öngyújtót lehet megtölteni, és azt mondja, hogy én is szívhatok belőle, és szívom is befelé akkor a gázt. Jó szaga van. Az Alex fogja a

flakont, és csak úgy enged szívni, nem engedi, hogy én fogjam, pedig szeretném. Aztán elveszi, és ő is szívja, odaadja a Józsikának és a Zsoltinak is. Csak nekem nem engedi, hogy egyedül fogjam.

Szédülök és le kell ülnöm, pedig érzem, hogy most nagyon erős vagyok. El tudnám venni a flakont is az Alextől, de most nem akarom, hanem nevetgélek és hanyatt fekszem a fűben. Oldalra fordulok, a fűszálak csiklandozzák az orromat meg a szememet. Belőlem nőnek ezek a füvek, és én is fű vagyok. Semmi nem érdekel most, még az anyám se, meg a telefon se, de aztán felülök, mert az Alex azt mondja, hogy menjünk tovább a piáért. Ott van nem messze. Menjünk már, mondja, meg azt is, hogy köcsögök vagyunk.

Nehezemre esik felkelni, de aztán felpattanok. Az Alex megígéri, hogy kapok majd újra a gázból, de most már menjünk. Már nem vagyok olyan erős, mint az előbb, és azt érzem, hogy a szívem nagyon dobog, kalapál, nagyon hangosan kalapál.

Elindulok a többiekkel, de hirtelen nem tudom, hogy hol járunk. Amikor megállunk, akkor már nem szédülök, a szám ki van száradva.

Ide jöttünk piáért, mutat egy bódéra az Alex. Be kell valahogy jutnunk, mondja. Körbe kell mennünk, hogy találjunk egy olyan ablakot, vagy rést, amin be tudunk jutni oda. Hátnál egy kicsi ablak van, de túl magas, nem érem el. Az Alex azt mondja, álljak bakot neki, odatartom az összekulcsolt kezemet, hogy beelépjem, nem is nehéz az Alex. Feszegeti az ablakon azt a felcsavart rácsot, hamar le tudja szakítani, nem dobja el, hanem azt mondja a Józsikának, hogy vegye el a kezéből és tegye le a földre, de óvatosan. Odanyújtja a rácsot. Tegyé le, szól nekem. Leteszem.

Ez a geci elvágta a kezemet, mondja az Alex, szívja a kezéből a vért és aztán kiköpi. Belöktem az ablakot, mondja, és szól a Józsikának, hogy álljon bele a tenyerembe, és másszon be az ablakon, és adogassa ki, amit talál. A Józsika be is mászik.

Ez a vécé, kiabál kifelé.

Fogd be a pofád, mondja az Alex, menj ki a vécéből, és hozd, adogasd kifelé az üvegeket.

Az Alex feláll a nyakamba, és úgy néz befelé az ablakon, és szedegeti el a Józsikától az üvegeket, és adogatja lefelé a Zsoltinak. Sok üveg italunk van már. Az Alex kihúzza az ablakon keresztül a Józsikát.

Az üvegek nagy részét eldugjuk a bokorban, meg levisszük a híd alá a többit, belerakjuk a vízbe, nem fogja látni senki sem. Ez lesz a raktárunk.

Hirtelen durrogni kezd a tűzijáték a plázson, szerettem volna közelről látni, de az Alex nem engedi, hogy elmenjek. Leülünk és egy üveg vodkát nyit ki az Alex, és körbe kínálja, és én is iszom belőle, nagyon szomjas voltam már.

Köhögni kezdek a vodkától, röhögnek rajtam, és iszom egy kis kólát, mert azt is szajrézott a Józsika. Aztán bort iszom inkább.

Szédülök, de közben röhögöm kell, szaladni szeretnék, de orra esek. Nem fáj, pedig hallom, hogy koppan az arcom a földön, a fogam is összekoccan. Az se fáj. Hanyatt fordulok és nézem a tűzijátékot, ami még mindig tart.

Az Alex azt mondja, hogy tovább kell innen mennünk, mert különben le fogunk bukni. Elindulunk, borosüveg van a kezünkben. Visszasietünk a diszkóhoz, ahol sok ember van, mire odaérünk, akkorra már régen vége van a tűzijátéknak. Diszkó van helyette. A szél elkezd fújni. Felállok egy padra, olyan érzés, mintha elrepülnék.

Szívjunk gázt, mondom az Alexnak, azt válaszolja, hogy faszszopó vagyok, ezért egyszer meg fogom verni, vagy megölöm inkább.

Igyam a boromat, szól a Józsika. Iszom a borból, de már nem érzem olyan finomnak, mégis iszom, mert szomjas vagyok.

Azt mondja az Alex, hogy ne legyünk itt a tömegben, mert itt vannak a rendőrök is. Inkább menjünk át a vasútállomás felé, és ott szívhatunk gázt is, ha akarunk. Elindulunk.

Átvágunk a parkon, az egyik padon meglátom azt a hajléktalan bácsit, akit már a bejáratnál láttam délután, észreveszem, hogy nekünk magyaráz, integet, hogy menjünk oda. Az Alex elindul felé, a férfi azt mondja, hogy adjunk neki egy kis pénzt.

Nincs pénzünk, válaszol az Alex, és tovább akar menni. A férfi akkor azt akarja, hogy adjunk neki inni a borból, az Alex kiabálni kezd vele.

Bort akarsz kutya, ezt mondja neki, bort, akkor ugass kutya, a férfi dühösen káromkodik, és azt mondja, hogy a kurva anyánkat.

Ilyet miért mond? Ideges vagyok, és megütöm akkor azt a hajléktalant, nem érdekel, hogy felnőt.

Az Alex azt mondja, hogy hagyd, de azért megütöm még egyszer. Az Alex odamegy hozzá, és fordulásból fejbe rúgja, és a férfi még mindig magyaráz valamit, de nem értem.

Látom, hogy világít a tenyere, telefon van nála. Elveszem tőle, minek ennek telefon, most már az enyém lesz, majd felhívom anyámat, ha visszamentünk az otthonba. Nézem, szar, régi Nokia telefon, még csak nem is lehet vele facebookozni. Mindegy, azért jó lesz, ameddig nincsen másik.

A hajléktalan nyöszörög valamit, hogy vérzik a füle, tényleg vérzik, hamar otthagyjuk, és elindulunk a vasút felé. Az állomáson sietve bemegyek a vécébe, és eldugom a csövek mögé a telefont. Ott nem találja meg senki se, mert ott lejár a burkolat, és be tudom alá csúsztatni. A többiek is bejönnek, de addigra már eldugtam.

Az Alex megengedi, hogy gázt szívjunk. Mindenki szív. Várunk egy kicsit, aztán megyünk, és az aluljáróban találkozunk azzal a sráccal, aki oda járt iskolába, ahová mi is járunk, de ő tavaly kimaradt. Megismer minket, de nem köszön.

Az Alex rászól, hogy nem tudsz köszönni, csicska, az meg azt válaszolja, hogy buzi cigány.

Az Alex kirúgja akkor a gyerek lábát, és mi meg összeverjük, és én elveszem tőle a telefont. Samsung Galaxy J5, tök új. Az Alex elnyomja a gyerek nyakán a cigarettacsikket, és elfutunk, mert halljuk, hogy jönnek lefelé a lépcsőn valakik, és ez meg nagyon ordít.

Én a Józsikával elindulok vissza az otthonba, lassan megyünk, mert nem akarjuk a bort kiönteni és meg akarjuk inni, de nem vagyunk már szomjasak. Hányingerem is van, de akarattal visszatartom, azért se hányok, csak köpködök. Megállunk, és jól megnézem az új telefonomat. Ki kell majd cserélni benne a sim-kártyát. Azt tudom, hogy így le lehet nyomozni. Lehalkítom, hogy ne csörögjön, mert akkor kiderül, hogy nálam van a telefon, és aztán akkor újra ellopják majd. Fel van töltve majdnem teljesen. Szereznem kell egy töltőt hozzá. Elrejttem a nadrágomban, bemegyünk, de a portás nem kérdez semmit, nem is ébred fel, látom, mert a tévé megvilágítja az arcát. Felmegyünk az emeletre, ott már más nevelő van, azok csak nyolc óráig dolgoztak, akiktől megszöktünk.

Az éjszakás nevelő azt mondja, hogy szerencsénk van, hogy magunktól visszajöttünk, és nem a rendőrök kaptak el, mert már leadták ellenünk a körözést. Nagy baj lett volna, mondja.

Lefekszem aludni, forog velem az ágy, az ajtó fölötti ablakot is kettőnek látom. Felülök, hogy jobban legyek, így ülök sokáig, anyámra gondolok, és aztán elnyom az álom.

Oláh András

a múlt hangja

haláltusáját vívja a cseresznyefa
egyetlen ép ága van csupán
a többi évekkel ezelőtt elhalt
kérgét is levetkőzte
visszavágva imbolyog
de ez az ág még
kapaszkodik a fénybe
mankót keres
a kertet rendezni kéne – nincs helye
csupasz karú félhalottnak –
de a szív erősebb mint a szándék
rigók raknak fészket
önfeledt csivitelésük új életet támaszt

mintha mi sem történt volna

ma komorabb képét mutatja a híd
a deres korláton lakatok dideregnek
szapora cipőtálpak alatt szalad az
út leszegett fejfel mint a vak
a hullámzó víz nem tükör
szétmázolja az emlékeket
már nem számolod a lépteket
tanulsz tilalmak közt élni
örökös áramingadozásban
de a szív néha túlzásra hajlamos
nehéz a tévedést távol tartani
ahogy a szavakat is egymástól
tele van sírással az alkonyat
– haláltusáját vívja fönt a nap

napfogyatkozás

nézed a falumúzeumi iskolapadot
tele mindenféle firkával rajzzal
vallomással az egyikhez
keltezés is tartozik
ezerkilencszázhatvanegyben
karcolt szívet a név köré
egy szerelmes kiskamasz
a barázdák évtizedek
titkait hordozzák
hol lehet az az Éva s vajon tudta-e
hogyan valaki körmére suhintó

vonalzót kockáztatott érte
a folyópart jut eszedbe
ahol homokba rajzoltad te is
egy lány nevét de a hullámok
elmosták nyoma sem maradt
– örökös napfogyatkozás következett
amelyből ez az öreg iskolapad
karcolt föl homályos emlékeket

örökös lassúságban

folyton rossz vonatra szállsz
életed érvénytelen
tele vagy töréssel csorbulással
megértél a szanálásra
de kíméld magad a sajnálkozó
ragaszkodástól a szánakozástól
másnapos emlékek foglyaként
kenyéren és vízen
matatni a mennyezetig
érő emlékek között
bámészkodni sorban állni
a pazarló időben
irigyelni az előtted haladót
mégis visszavágyani a sor végére
örökös lassúságra kárhóztatva